

ZUZANA
CSONTOSOVÁ

JAKUB

a kouzelná
koloběžka

Ilustroval
Luboslav Paľo

Albatros

Jakub a kouzelná koloběžka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Zuzana Csontosová
Jakub a kouzelná koloběžka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZUZANA CSONTOSOVÁ

JAKUB

a kouzelná koloběžka

Ilustroval Ľuboslav Paľo

Albatros

JAKUB se s plným batohem pomalu vracel z města. Slíbil tátovi, že to bude tentokrát on, kdo před víkendem nakoupí. Měl na to celé odpoledne, ale zase se zapomněl u počítače. Ani si nevšiml, kdy se setmělo a na nebi se ukázaly hvězdy. Ulice byla prázdná a pochmurná. *Jak je v tomhle městě pusto*, napadlo Jakuba. Hlavou mu probleskla vzpomínka na útulný dům se zahradou, kde se kupily záhony květin a odněkud z kouta se ozývalo spokojené předení jeho strakatého kocoura. Vědomě ale zahnal myšlenky na starý domov. Jsou to už tři roky, co se s tátou přestěhovali.

Zrovna byl na konci ulice, když kolem projelo auto a osvětlilo tmavé zákoutí. U popelnice se něco zablýsklo! Chlapec byl zvědavý, co to asi je. Sehnul se k zemi a rukou nahmatl kovový předmět. Opatrně ho zdvihl. Vždyť to vypadá jako koloběžka! Byla rezavá a obouchaná, jen sem tam bylo vidět červenou barvu, kterou se kdysi pyšnila. Jakub se usmál – takovéhle objevy miloval. Připomnělo mu to den, kdy si u dědy v dílně všiml pohozeného starého kola, na kterém jezdil do školy jeho táta. Jakou měl

radost, když se mu ho podařilo opravit! Děda pak šel rovnou do hospody, aby se svým starým známým pochlubil, jakého má šikovného vnuka. Jakub postavil koloběžku na chodník a zkusil na ni opatrně nastoupit. Jen se kousek popovezl a z koloběžky upadlo přední kolečko.

Ne že by se Jakub zrovna toužil prohánět po ulicích – když přišel domů ze školy, vždycky to u něj vyhrál počítač –, ale koloběžku ještě nikdy neměl. Možná by ji mohl opravit a potom za něco vyměnit nebo ji prodat. Rozběhl se domů, aby svůj nový objev ukázal tátovi. Cestou do bytu se ještě stavil ve sklepě, kde vzal tátovu brašnu s náradím. Doufal, že když bude potřeba, táta mu s opravou pomůže.

Jakub otočil klíčem ve dveřích bytu a vzápětí pocítil zklamání. Dveře byly zamčené. To znamená, že táta se ještě nevrátil ze služby. Rozsvítil v pokoji světlo a položil koloběžku na zem. Co kdyby

ji taky zkusil opravit sám?

Zítra ji vyzkouší venku

a potom se po-

chlubí tátovi. Ši-

kovně připevnil

upadlé kolečko

šroubky a zkusil

se na ni postavit.

Vypadá to, že koloběžka jezdí! Že by ji někdo vyhodil kvůli takové maličkosti? přemýšlel, když si lehl na postel. Ale byl už tak unavený, že usnul, aniž by se převlékl do pyžama.

Ten večer se mu zase zdálo, jak je s dědou na zahradě za jejich domkem. Máma si hověla ve velkém plátěném křesle a četla Jane Austenovou. Táta si ji dobíral, že zase čte zamilovaný román, a ona se smíchem odvětila, že si procvičuje angličtinu, aby přes prázdniny všechno nezapomněla. Máma byla určitě nejhezčí učitelka angličtiny: s dlouhými zrzavými vlasy a skutečným anglickým přízvukem. Vtom přijel Jakub na kole a vesele zazvonil na starý zvonek.

Crr, crr, ozvalo se do ticha. Jakub na chvílku otevřel oči, ale rychle je zase zavřel, aby se mu sen neztratil.

Crr!

To se mi jen zdá, proč by v noci zvonil telefon? řekl si Jakub, převrátil se na druhý bok a spal dál.

Crr, crr, ozvalo se za chvílku.

Telefon i zvonek mají přece jiné zvonění, to se mi určitě zdálo.

Crrrrrrrrrrrr! Crrrrrrrrrrrr!

Co, hoří? Zvonění neutichalo a ozývalo se přímo v jeho pokoji! Jakub rozsvítil lampu a zjistil, že mu vedle postele zvoní koloběžka.

„Kooonečně! To ti to teda trvalo!“ řekla mu.

„To jsi ty? Jak to, že mluvíš?“

„Děkuju, že jsi mě opravil,“ řekla mu koloběžka. „Bála jsem se, že u té popelnice úplně zrezavím. Nastupuj! Vezmu tě na výlet!“

„Teď? V noci?“ poškrábal se Jakub na hlavě. „To by se tátovi určitě nelíbilo.“

„Samozřejmě, že ne, však mu to nikdo nevytroubí.“

Jakub byl rozespalý, ale koloběžka byla tak neodbytná, že s ní přece jen vyšel ven. Studený vzduch ho úplně probral. Zajímalo ho, co ta mluvící podivnost udělá teď.

„Juchůůů!“ zaradovala se koloběžka. „Jedeme!“

Jakub předpokládal, že mluvící koloběžka pojedě sama, začne poskakovat po chodníku anebo se rozjede rychlostí větru a za pár minut se ocitnou na kraji města, ale ona se ani nepohnula.

„Tak co je? Proč nejedeš? Koukni na ty prázdné ulice! Můžeme jet tak rychle, jak se nám zachce!“

Chlapec se rozjel na koloběžce po dlouhé ulici směrem ke Starému Městu. Ale jen co tam dojeli, pocítil únavu. Po zádech mu stékal pot a začala ho bolet noha, kterou se odrážel. Už dál nemohl.

„Člověk by si myslel, že když jsi kouzelná, budeš jezdit sama!“ promluvil Jakub.

„Jsi snad malý? Já nejsem žádná blbost na baterky. Jsem seriózní stará koloběžka a nejradši jezdím tak, jak se jezdilo odjakživa. I proto mě vyhodili. Koupili si novější, prý

je moderní, skládací, a když se přepne, může jezdit i sama. Pche! Představ si to! Takhle se mi odvděčili!“

„Vyhodili mluvící koloběžku? To mi nejde do hlavy.“

„Byli tak hloupí, že ani nevyzkoušeli, co všechno dokážu. Kdyby na mně jezdili, zjistili by, že... Aaale to je fuk! I tak jsem se s nimi necítila dobře. Pořád mi jen nadávali. Tvrdili, že na takové staré rachotině už nikdo nejezdí. Celou dobu jsem doufala, že spolu budeme jezdit na výlety, ale vždycky mě nechali trčet doma. A kdybys slyšel, jak mluvili! Ani ti to nemůžu opakovat. Řekla jsem si, že s takovými lidmi se vůbec nebudu bavit. Ale teď už je to jedno, protože jsem s tebou,“ řekla koloběžka a zhluboka si oddechla. „Miluju noční město! Koukni, jak je krásně osvětlené!“

Jakubovi bylo koloběžky líto. Vypadá to, že si doteď moc zábavy neužila. Přejel s ní pod Michalskou bránu a potom několika úzkými uličkami na Hlavní náměstí.

„Taková překrásná fontána!“ vyjekla nadšeně koloběžka. „Pojďme se na ni podívat!“

Jakub se posadil na okraj kulaté fontány a pozoroval radnici s dalšími starými budovami okolo. *Máma to tu milovala*, pomyslel si. *Zdálo se mu, jako by se právě vynořila z noční mlhy: v kostkovaném kabátě, kožených kozačkách a dlouhé pletené šále. Připomnělo mu to Vánoce před několika lety. Máma se na vánoční trhy vždycky teple oblékala, jen hlavu si nezakrývala - a to ani když mrzlo a na vlasy jí padaly velké sněhové vločky. Zatímco Jakub s tátou poslouchali*

koncert, ona chodila od jednoho stánku k druhému a štíhlými prsty se jemně dotýkala stříbrných andělů a ozdobených jedlových svícniů. Do kabelky si pečlivě schovala několik malých balíčků, než se k nim znovu přidala. V ruce nesla dva kelímky svařeného vína a velký koláč pro Jakuba.

Jak o tom přemýšlel, přepadla ho ještě větší slabost a únava.

„Pojedeme dál?“ ozvala se do nočního ticha koloběžka. „Třeba nahoru na hrad..“

„Neboj se, všechno ti ukážu. Ale teď už chci jet domů,“ odpověděl Jakub a naskočil na ni.

Druhý den přemluvila koloběžka Jakuba, aby ji vzal s sebou do školy. Jakub měl velkou chuť o svém objevu někomu povědět – jenže kdo by mu to uvěřil? Tátovi by to možná i prozradil, ale něco mu našeptávalo, že vykládat dospělákovi o mluvícím stroji není dobrý nápad. Jak jel na své nové koloběžce do školy, na rohu ulice téměř porazil Rudu s Vládou.

„Dávej pozor, tučňáku, nebo nás srazíš!“ osopili se na něho.

Jakub přejel okolo, aniž by jim odpověděl. *Nejlepší bude, když si zatím nechám všechno pro sebe*, pomyslel si. Neuměl si představit, že by někomu svoje nové tajemství prozradil.

„Co to bylo?“ zarazila se koloběžka. „Ještě nikdy jsem nepotkala nikoho tak drzého! A proč jsi jim na to nic neřekl?“

„Nevím. Když si jich nevšímám, je to jednodušší,“ odpověděl Jakub.

Koloběžka se rozhořčila ještě víc. „Takže tě otravovali už víckrát? Jak si dovoluji ti říkat *tučňáku*? Já bych jim teda dala. Ale co je tohle?“ podivila se, když zastavili před starou šedivou budovou, z které místy opadávala omítka. Ve velkých oknech chyběly záclony a skrz sklo byly vidět staré neonové zářivky. Dvůr tvořilo jen parkoviště, nebyl tam ani žádný strom.

„Chtělas vidět naši školu, ne?“ řekl Jakub. „Nebos čekala hotel Grand? Vidíš, že se sem hrne spousta dětí. A už radši ticho, jinak budeme vypadat podezřele.“

Koloběžka chtěla ještě něco dodat, ale Jakub měl pravdu. Koloběžky ani kola přece běžně nemluví. Co kdyby si jí všiml některý z Jakobových spolužáků a snažil se ji ukrást? Někdo jako ti dva... Ve škole už zvonilo, když koutkem oka ještě zahlédla, jak Vláďa něco šeptá Rudovi a dívá se směrem k nim. Ruda vybuchl smíchy a botou uhasil cigaretu.

Koloběžka strávila celé dopoledne položená pod Jakobovou lavicí. Ze začátku to vypadalo na pořádnou nudu. Dokola se něco odečítalo, sčítalo, opakovalo... Už skoro usínala, ale probralo ji krátké zazvonění. Po přestávce vstoupila do třídy černovlasá učitelka v dlouhé vlněné sukni a velkých brýlích. Měla ostrý nos i bradu a koloběžce připadalo, že vypadá přísně a stroze. Jen ale začala vyprávět o spisovateli Victoru Hugovi, obličej se jí rozjasnil a v očích se jí objevilo nadšení. Koloběžka se s ní v mysli přenesla do Paříže, do obrovské katedrály Notre Dame,

kde byl zvoníkem Quasimodo. On, nejošklivější člověk v celém městě, hrbatý a se znetvořeným obličejem, se zamiloval do krásné mladé cikánky Esmeraldy. Učitelka vyprávěla celý děj zpaměti, přitom některé pasáže citovala a všechna jména vyslovovala jako rodilá Pařížanka. *Jak ta francouzština krásně zní*, přemítala koloběžka a se zatajeným dechem poslouchala, jak celý příběh skončí. A i když to nemohlo dopadnout smutněji, koloběžce bylo i tak krásně u srdce. „Aaaach,“ povzdechla procítěně, až se směrem k Jakobovi podívalo několik spolužáků. Ten celý zčervenal a pod lavicí ji kopl nohou. *Ještěže koloběžky neumějí brečet*, pomyslel si, *to bychom tu měli úplné jezero.*

„A proč bychom se nemohli jet podívat do Francie?“ ptala se nechápavě koloběžka, když si Jakob balil věci do školy.

„Paříž je na míle daleko. Snad si nemyslíš, že budu šlapat takovou dálku! Trvalo by mi to celé měsíce!“

„Vážně?“ zarazila se. Svět byl mnohem větší, než předpokládala. Takhle se do Francie nikdy nedostane. Jedině, že by... Že by byl čas prozradit Jakobovi víc. Původně si myslela, že všechno zamlčí. Milovala jízdu po ulicích – připomínalo jí to časy, kdy svět tolik nespěchal, a když se chtěli lidi někam dostat, museli se sami snažit. A z výšek jí bylo trochu nevolno. Ale Francie pro ni byla příliš velkým lákadlem. Tohle město, Bratislavu, už přece viděla.

Jestli se chce dostat dál než pod Michalskou bránu, budou muset cestovat rychleji.

Dlouhou nemocniční chodbou přecházel rychlými kroky Jakubův otec. Pospíchal na operační sál, kde už ho čekali. Kolegové ho volali stále častěji – aspoň pokud měli vážný případ. Jakubův otec věděl, že to opět dopadne tak jako minulý týden, kdy dva lékaři onemocněli. Z práce se nedostane dřív než nad ránem. Proto i dnes volal Jakobovi, že se večer neuvidí. Bude mu to muset vynahradit.

Jindy by byl Jakub zklamaný, ale dnes mu hlavou vířily úplně jiné myšlenky. Právě se dozvěděl, že jeho kouzelná koloběžka dokáže létat! A nejen to: ona dokáže uhánět rychleji než letadlo! Za několik hodin se mohou přesunout tisíce kilometrů!

A tak zatímco si jeho táta na sále drhnul ruce a nasazoval si sterilní oblečení, Jakub seděl ve svém pokoji a dohadoval se s koloběžkou.

„Neboj se, určitě se dokážeme vrátit zpátky,“ řekla koloběžka, ale moc přesvědčivě to neznělo.

„Vážně? A jak trefíš, když se vůbec nezajímáš o mapy?“ zeptal se Jakub.

„No dovol! Prostě si někam vyrazíme a do rána jsme tu. My létající bytosti to máme v sobě! Trefíme kamkoliv,